ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. B.,** zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Policie České republiky,** Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2018, č. j. 1 A 22/2018 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán I. stupně"), ze dne 12. 4. 2017, č. j. KRPA-501591-27/ČJ-2016-000022, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců"), uloženo správní vyhoštění, neboť bylo zjištěno, že na území české republiky pobýval bez platného oprávnění k pobytu. Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce 1 roku s tím, že počátek uvedené doby se v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 3. 2018, č. j. CPR-13170-2/ČJ-2017-930310-V242, bylo prvostupňové rozhodnutí

změněno (došlo ke zkrácení doby vyhoštění z jednoho roku na dobu 9 měsíců); ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Podle městského soudu byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že došlo k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce řádně posuzovaly, leč neshledaly natolik významné vazby žalobce v ČR, jež by dosáhly intenzity, kterou předpokládá zákon o pobytu cizinců, s čímž se soud ztotožnil. I podle soudu nemá žalobce v České republice kromě ekonomických vazeb prakticky žádné další podstatné vazby, jejichž přerušení v důsledku správního vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem, a to i přes jeho dlouhý pobyt na území. Žalobce v případě návratu může svůj rodinný a soukromý život realizovat v domovské zemi.

III.

[4] Proti citovanému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele byl nedostatečně a nesprávně zhodnocen zásah do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel žije dlouhodobě na území České republiky, kde se integroval do společnosti. Správní orgány (a následně ani soud) dostatečně nezohlednily všechny relevantní okolnosti a neprovedly všechny reálně dostupné důkazy, čímž porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) a další zásady správního řízení (§ 2 odst. 3 a 4 a § 50 správního řádu). Rozhodnutí správních orgánů a rozsudek městského soudu nejsou dostatečně odůvodněny. Dále uvedl, že v zemi původu prokazatelně dochází k porušování základních lidských práv a svobod zejména v souvislosti s náboženským vyznáním a nedodržováním náboženských pravidel. Navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem městského soudu. Navrhl kasační stížnost zamítnout. Neshledal důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Stěžovatel je názoru, že jak rozsudek městského soudu, tak i rozhodnutí správních orgánů trpí nepřezkoumatelností.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti rozhodnutí vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[10] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť

výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[11] Kasační soud posoudil rozsudek městského soudu i správní rozhodnutí optikou výše uvedených judikaturních závěrů a dospěl k závěru, že jak rozsudek městského soudu, tak obě napadená správní rozhodnutí splňují požadavky přezkoumatelnosti. Bylo by sice možné si představit ještě podrobnější odůvodnění, avšak nosné úvahy z rozsudku i ze správních rozhodnutí dovodit lze a nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou. Ostatně z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel obsahu správních rozhodnutí i rozsudku městského soudu dostatečným způsobem porozuměl. Již ze samotné formulace stěžovatelových kasačních námitek je zřejmé, že se ani on sám nedomnívá, že by rozsudek městského soudu trpěl nedostatkem důvodů. Pokud městský soud vycházel ze správních rozhodnutí, jejichž argumentaci převzal také do napadeného rozsudku, nelze mu ničeho vytknout. Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, že je-li z rozhodnutí správního orgánu zřejmé z jakého důvodu „*nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou*“ (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS).

[12] Stěžovatel dále uváděl, že vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[13] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců není možné rozhodnout o správním vyhoštění, pokud by představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Bližší kritéria, ke kterým je nutné přihlédnout, stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců a vyplývají i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (pro shrnutí viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015 - 38, publ. pod 3393/2016 Sb. NSS). Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování právních předpisů na

straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015 - 38, publ. pod 3393/2016 Sb. NSS, či rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci *Üner proti Nizozemsku*, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43 atp.).

[14] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že stěžovatelova argumentace stran zásahu do soukromého a rodinného života je z velké části obecná. Jak však plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Stěžovatel je povinen v kasační stížnosti explicitně uvést jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozsudku krajského (městského) soudu a vymezit tak rozsah přezkumu Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 - 74). Uvedení konkrétních stížních námitek přitom nelze nahradit zopakováním či parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Optikou výše uvedeného nahlížel soud na uplatněné námitky a důvodnými je neshledal.

[15] Z obsahu správních rozhodnutí a rozsudku městského soudu vyplývá, že jak správní orgány, tak městský soud se dostatečně zabývaly otázkou, zda vyhoštění stěžovatele neporušuje § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Viz str. 4 až 7 prvostupňového rozhodnutí, resp. str. 6 až 8 odvolacího rozhodnutí. Správní orgány ani městský soud nerozporovaly, že správní vyhoštění bude zásahem do stěžovatelova soukromého i rodinného života, neshledaly však existenci zásahu nepřiměřeného. K takovému posouzení se připojuje i Nejvyšší správní soud. Stěžovatelem uváděné okolnosti nevyvolávají nepřiměřenost vyhoštění. Stěžovatel bezprostředně po zajištění (do protokolu ze dne 13. 12. 2016) uvedl, že se nebude vyjadřovat k otázce, zda se na území České republiky nachází osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Dále uvedl, že v České republice nevlastní žádný byt ani žádný majetek, v současné době nikde nepracuje, týden před zajištěním policií pracoval ve společnosti Lego v Kladně, z tohoto zaměstnání ho propustili, dále uvedl, že v současné době pracuje brigádně v prodejně občerstvení v Praze. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý, žádného lékaře nenavštěvuje, stejně tak pravidelně neužívá žádné léky. K rodinnému stavu uvedl, že je rozvedený, bezdětný, v České republice nemá žádné příbuzné. V domovské zemi (v Alžírsku) má oba rodiče, 3 sestry a 3 bratry, s rodinou je v kontaktu. V Alžírsku žil s rodiči v jejich rodinném domě. Domovskou zemi navštívil v roce 2016 a strávil tam 1 měsíc. V České republice nemá žádné kulturní ani společenské vazby.

[16] Je pravdou, že ve správním a následně v soudním řízení stěžovatel uvedenou argumentaci částečně doplnil (mj. poukazoval na nemožnost návratu z důvodu integrace do

české společnosti, resp. na nemožnost návratu z důvodu způsobu života, který v zemi původu možný není), i tato argumentace však zůstala povětšinou v obecné rovině. Uvádět a dokládat okolnosti svědčící o nepřiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný život přitom musí stěžovatel sám. Jak Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21: „*Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy.*“ S ohledem na to, že má stěžovatel v domovské zemi rodiče a sourozence (přičemž sám uvedl i to, že v zemi původu pobýval v roce 2016 po dobu několika týdnů), lze pochybovat i o neúčelovosti kasačního tvrzení stěžovatele, že v zemi původu nemá žádné vazby. Nepřiměřenost vyhoštění přitom nevyvolává tvrzení stěžovatele, že by v případě jeho návratu nemohl bydlet v rodinném domě, kde dříve bydlel s rodiči a sourozenci, neboť dům je obsazen rodinami sourozenců. Zdejší soud setrvale judikuje, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod garantující právo na rodinný a soukromý život nezahrnuje právo zvolit si geografický rozměr tohoto práva (viz rozhodnutí ze dne 29. 1. 2009, č. j. 5 Azs 113/2008 - 46, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 Azs 262/2014 - 49).

[17] Správní orgány a soud se přitom zabývaly i délkou pobytu stěžovatele na území České republiky. Nejvyšší správní soud se s nimi ztotožňuje a dodává, že jakkoli je délka pobytu na území jedním z hledisek podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nemůže jít o hledisko jediné, převažující a hodnocené izolovaně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015 - 43, „[z]*e samotného faktu, že zde stěžovatel dlouhodobě pobýval, nelze v tomto směru ničeho dovozovat, neboť oprávnění k pobytu a nemožnost udělení správního vyhoštění nelze ‚vydržet‘ prostřednictvím dlouhodobého faktického pobytu cizince na území České republiky, který je v rozporu s jejími právními předpisy.*“

[18] Nejvyšší správní soud není rovněž názoru, že by nepřiměřenost vyhoštění vyvolával fakt, že se stěžovatel dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu a snažil se získat pobytové oprávnění, popř. to, že neměl povědomí o porušení zákona o pobytu cizinců. Takový výklad by vedl k nemožnosti vyhoštění cizince vždy, pokud by vyvinul jakoukoliv snahu o následnou legalizaci pobytu. Ani žádné další stěžovatelovo tvrzení nevyvolává nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života. Podrobněji odkazuje soud na rozhodnutí správních orgánů a soudu.

[19] Pokud pak stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval námitky, které neuplatnil v řízení o žalobě (zejména námitku o porušování základních lidských práv a svobod v domovské zemi v souvislosti s náboženským vyznáním a nedodržováním náboženských pravidel), konstatuje Nejvyšší správní soud, že soudní řád správní neumožňuje, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní a skutkové důvody, než které uplatnil v řízení před krajským soudem (srov. § 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s. a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49) ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155. Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). Z procení opatrnosti Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel ani netvrdil,

o jaká porušování základních lidských práv a svobod v domovské zemi se má jednat, resp. jak konkrétně by se jej jako muslima (k tomu viz protokol ze dne 13. 12. 2016, kde uvedl, že je muslimského vyznání) mohla dotknout. Nutno dodat, že v dané věci byly zkoumány důvody znemožňující vycestování do země původu, přičemž správní orgány vyšly z kladného stanoviska Ministerstva vnitra. Dále lze poukázat na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Bensaid proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 6. 2. 2001, stížnost č. 44599/98), jenž se zabýval případem stěžovatele, který trpěl vážnou duševní poruchou, byl ženatý se státní příslušnicí Spojeného království a pobýval na území Spojeného království v době vyhoštění 11 let, a přesto Evropský soud pro lidská práva neshledal v případě jeho vyhoštění (tedy nikoliv pouze vycestování) do Alžírska porušení článku 3 Úmluvy ani článku 8 Úmluvy, a to jednomyslně.

[20] Pokud pak stěžovatel namítal, že správní orgány měly provést všechny „reálně dostupné důkazy“, konstatuje soud, že stěžovatel nekonkretizoval, které by to měly být. S ohledem na obsah správního spisu neshledal soud důvodnou ani námitku, že v řízení před správními orgány byl nedostatečně zjištěn skutečný stav věci. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Účelem daného ustanovení je zajistit, aby správní rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, publ. pod. č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, či ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69). Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány v dané věci výše uvedeným povinnostem dostály. Jejich závěry mají jednoznačnou oporu ve správním spisu. Správní spis poskytuje oporu jak pro závěr, že stěžovatel pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu (v době od 4. 10. 2016 do 13. 12. 2016 bez platného povolení k pobytu), tak i pro závěr o přiměřenosti vyhoštění. Podrobněji viz výše. Správní orgány přitom zjišťovaly i okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele (§ 50 odst. 3 správního řádu). Jejich postup nelze považovat ani rozporný s dalšími zásadami správního procesu (§ 2 a násl. správního řádu). Pokud pak stěžovatel obecně poukazoval na svá tvrzení uplatněná v dřívějších podáních, odkazuje soud na výše uvedené a dodává, že není povinností soudu za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší. K tomu srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a dále rozsudky ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 - 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, a ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70.

[21] Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že si plně uvědomuje obsah čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (garantujícího právo na rodinný a soukromý život). Uvedený článek však nelze vykládat tak, že by do tohoto práva nemohlo být zasaženo. Jak vyplývá z konstantní judikatury, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43, rozhodnutí

Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Obdobně nahlíží na uvedené právo i ESLP (viz např. rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, či rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10).

[22] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a městského soudu ani žádnou další vadu či nezákonnost, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich rozhodnutí mají oporu v právní úpravě, a soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.

[23] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a učinění dalších nezbytných úkonů nutných pro rozhodnutí.

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu